

Arrest

nr. 322 798 van 4 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2024 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2024.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 15 september 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 4). Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 5 juni 2024, genomen

door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen blijkt dat zij aan reuma lijdt waarvoor zij in België behandeld werd (NPO, p. 6). Daarnaast verklaart zij in Turkije behandeld te

zijn omdat zij het psychologisch moeilijk had. In Bulgarije stelt zij geen behandeling gekregen te hebben omdat zij door iedereen met haat behandeld werd. Echter kon zij na een lange wachttijd wel naar een dokter die haar medicatie voorschreef. Op heden is verzoekende partij niet in behandeling omdat zij zich hier mentaal beter voelt. Uit voorgaande kan echter niet blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu ligt de situatie voor van een zesenvijftig jarige Syrische vrouw. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije op 15 september 2023 subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 4). Bovendien legt verzoekende partij op het CGVS ter ondersteuning van haar verzoek ook haar Bulgaarse verblijfstitel neer, die geldig is tot en met 29 september 2026. Dit is in overeenstemming met de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar hebben (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110).

Aangezien zij in het bezit is van een geldige verblijfstitel valt zij niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110).

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende partij namelijk dat zij slechts zes à zeven maanden in Bulgarije verbleef (NPO, p. 6). Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij er in de korte periode dat zij in Bulgarije verbleef als begunstigde van internationale bescherming, wel in geslaagd is om steeds een dak boven haar hoofd te hebben. Zij huurde een woning in Sofia voor 550 lev (NPO, p. 6). Daarnaast blijkt ook dat zij erin slaagde om tijdens haar verblijf in Bulgarije voor een maand te werken in een plaats waar voedsel werd verpakt. Door de reuma en de koude kon zij echter niet verder werken (NPO, p. 7). Echter maakt ze geenszins aannemelijk dat ze niet ergens anders kon werken. Uit haar verklaringen blijkt dat zij in Bulgarije toegang had tot de gezondheidszorg en dat zij van een dokter medicatie voorgeschreven kreeg die zij in de apotheek kon ophalen (NPO, p. 6). Op basis van het voorgaande kan verzoekende partij niet aantonen dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Het loutere feit dat zij, en vooral vluchtelingen in het algemeen, in Bulgarije te maken kreeg met racistische incidenten, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken (NPO, p. 8-9). Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in

Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de

eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch

De zaken met rolrs 21 en 22 worden tezamen opgeroepen.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP’n stellen dat ze zich niet staande konden houden in Bulgarije: er was geen goede opvang, er waren geen tolken... de levensstandaard was zeer bedenkelijk.

Ze zijn geen jonge mensen meer, weliswaar nog niet gepensioneerd maar kennen toch wel wat medische problemen: problemen met zijn linkerknie beletten verzoeker werk te vinden en te werken, hij mag geen trappen doen (gelijkvloers is gevraagd), dit bemoeilijkt hun situatie. Bovendien heeft hij geattesteerde problemen met zijn hart waarvoor hij medicatie dient te nemen, hij heeft ook een longprobleem (hoest 's morgens bloed op), ook hiervoor krijgt hij medicatie. Deze zorgen zijn onvoldoende toegankelijk in Bulgarije, waardoor ze er niet kunnen overleven en hier bescherming dienen te krijgen. Wat betreft de eventuele beoordeling aangaande Syrië moeten ze minstens een vernietiging krijgen. Verzoekster stelt buiten gegooid te zijn in Bulgarije, geen lessen te kunnen volgen, niemand meer te hebben in Syrië en ze stelt dat een oom en zijn zoon gisteren omgekomen zijn bij een ontploffing. Ze heeft een gezin met 2 zonen en doet haar best bij de taken in het opvangcentrum ook al heeft ze last van reuma. De oranje-kaart betekent een rem op hun integratie. In Bulgarije heeft ze 7 maand gewerkt maar werd slechts 1 keer betaald. Ze wijst op haar eigen hartproblemen waarvan ze evenwel geen bewijs bijbrengt.”

5. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene en veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 december 2024.

Verzoekster gaat niet in het minst concreet in op de inhoud van de beschikking, maar zij gaat er geheel aan voorbij. Zij onderneemt geen, laat staan een ernstige poging of enige moeite om de inhoud ervan van concrete en dienstige repliek te voorzien. Zij gaat hiermee volledig voorbij aan het doel van de vraag tot horen dat erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is én waarom.

Wat betreft verzoeksters gezondheidssituatie en in die mate zij hieraan een specifieke kwetsbaarheid verbindt, wordt vooreerst vastgesteld dat verzoekster daar eerder in het verzoekschrift met geen woord over repte. Verzoekster maakt er in het verzoekschrift totaal geen melding van.

In haar verzoekschrift, -waar verzoekster melding maakt van zaken die totaal niet aan de orde zijn, zoals waar zij betoogt dat “*Verzoeker verplichten terug naar zijn land te keren vormt een risico*” aangezien er van een terugkeer naar Syrië geen/nergens sprake is, waarin zij voorts pagina’s lang irrelevante theoretische uiteenzettingen houdt en waarin zij verder meermaals totaal irrelevante argumenten aanhaalt die feitelijke grondslag en ernst missen zoals waar staat te lezen: “*Verzoeker hekelt dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van mogelijke vervolging. Zo kan er verzoeker niet worden verweten dat hij niet van alle aspecten of minder belangrijke details op de hoogte is.*”, terwijl in de aangevochten beslissing van het CGVS met geen woord over de geloofwaardigheid van haar relaas wordt gesproken-, meldde verzoekster totaal niets over haar gezondheidssituatie.

De dag van de zitting, 6 februari 2025, maakt verzoekster 's ochtends in de vroeger uurtjes (1.49u) een aanvullende nota aan de Raad over. Deze bevat echter enkel medische stukken met betrekking tot de echtgenoot van verzoekster, maar bevat niets over verzoeksters gezondheidssituatie.

Verzoekster laat dan ook na concrete en dienstige elementen bij te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de grond in de beschikking, in punt 4, dat zij niet aannemelijk maakt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten in Bulgarije te doen gelden of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de gezondheidssituatie van verzoeksters man, gestaafd door Belgische medische stukken, en de kwetsbaarheid die hij zich op basis daarvan toemeet, kan worden volstaan erop te wijzen dat bij arrest nr. 322 797 van 4 maart 2025 hierover werd vastgesteld en geoordeeld dat hij “*Uit de Belgische medische documenten blijkt dat medisch onderzoek werd gevoerd naar verzoekers linkerknie, hij o.a. last ervaart bij het doen van trappen en de dokter noteert dat een logement op het gelijkvloers dient te worden gevraagd. Voorts is er sprake van thoracale klachten en een onderzoek van het hart. Uit deze documenten en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat deze medische problemen van dien aard zijn dat ze belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld*

worden, en verzoeker brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Bovendien blijkt niet, zo werd ook eerder al in de beschikking vastgesteld, dat voor verzoeker geen gezondheidszorg beschikbaar is in Bulgarije, de EU – lidstaat waar hij internationale bescherming geniet. Waar verzoeker op zitting op algemene wijze aanvoert dat medische zorgen onvoldoende toegankelijk zijn in Bulgarije, waardoor hij er niet zal kunnen overleven en hier bescherming dient te krijgen, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoeker in Bulgarije zelfs nooit de moeite heeft gedaan om naar een ziekenhuis te gaan. Uit de verklaringen van zijn vrouw blijkt bovendien dat zij er wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg. Zo ging verzoekers echtgenote er naar de dokter die haar medicatie voorschreef die zij in de apotheek kon ophalen. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).”

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij wel degelijk haar rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije kon/kan laten gelden.

De Raad vestigt, kort samenvattend, de aandacht op hetgeen in dit verband in de beschikking wordt vastgesteld:

- Verzoekster verbleef slechts 7 à 8 maanden in Bulgarije en vertrok er samen met haar man en gezinsleden van zodra zij konden, met name wanneer ze de documenten verkregen die hen toelieten te reizen;
- Verzoekster en haar gezin slaagden erin om huisvesting te vinden: ze huurden een woning in Sofia;
- Haar man had toegang tot taallessen;
- Verzoekster kon in Bulgarije werken, hetgeen ze ter zitting beaamt;
- Ze had er o.a. ook toegang tot gezondheidszorg.

Verzoekster lijkt hieraan voorbij te gaan in haar algemeen betoog ter zitting. Zoals dit het geval is voor haar hele betoog ter zitting, gaat zij volledig voorbij aan haar eigen handelen, dan wel eerder nalaten te handelen als statushouder in Bulgarije.

Zo gaat zij er volledig aan voorbij dat, zoals in de beschikking wordt opgemerkt en dient te worden beklemtoond, het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Van verzoekster kan en mag worden verwacht, zo wordt herhaald en beklemtoond, dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Daadwerkelijke en veelvuldige inspanningen om in Bulgarije te integreren en er een leven uit te bouwen, mogen evenwel niet genoegzaam blijken uit verzoeksters verklaringen en gedragingen. Er blijkt daarentegen uit dat verzoekster, en met haar eveneens haar man en gezin, geenszins de intentie had om in Bulgarije een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten er te doen gelden, doch integendeel. Van zodra zij konden, met name wanneer ze de vereiste (reis) documenten hadden, lieten ze Bulgarije achter zich om naar België te komen.

Waar ter zitting op algemene wijze wordt aangevoerd dat medische zorgen onvoldoende toegankelijk zijn in Bulgarije, waardoor verzoekster en haar man er niet zullen kunnen overleven en hier bescherming dienen te krijgen, herhaalt en benadrukt de Raad dat er voor hen wel degelijk toegang was tot de gezondheidszorg in Bulgarije. Zo ging verzoekster er naar de dokter die haar medicatie voorschreef die zij in de apotheek kon ophalen. Haar echtgenoot evenwel deed in Bulgarije zelfs niet de moeite om er naar een ziekenhuis te gaan, zo blijkt uit zijn verklaringen. In het licht daarvan is het bezwaarlijk ernstig of dienstig ter zitting op louter algemene wijze voor te houden dat medische zorgen er onvoldoende toegankelijk zouden zijn. Om zich toegang tot gezondheidszorg of andere rechten en voordelen verschaft te zien, is evenwel vereist dat men hier zelf een eerste stap toe zet, hetgeen men in het betoog ter zitting geheel uit het oog lijkt te verliezen.

Het is allerm minst ernstig of dienstig op algemene wijze een gebrek aan dan wel gebrekkige voorzieningen aan te halen in de EU-lidstaat waar men internationale bescherming geniet, wanneer men zelf zelfs niet eens de moeite heeft gedaan om er toegang toe te krijgen en beroep op te doen. Het komt verzoekster en haar man als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije toe om de middelen die het recht en hun status er bieden ten volle te benutten en uit te putten, hetgeen zij op generlei wijze aantonen.

Waar ter zitting verzoekster opmerkt dat in België de oranje-kaart een rem op hun integratie betekent, gaan zij en haar man er volledig aan voorbij dat van hen als statushouders pogingen tot integratie in Bulgarije kunnen en mogen worden verwacht, en dat zij in het kader van hun beschermingsverzoek in België dienen aan te tonen dat zij in Bulgarije, waar zij internationale bescherming genieten, ernstige en veelvuldige pogingen hebben gedaan om zich er te integreren en hun rechten en voordelen verbonden als begunstigden van internationale bescherming te laten gelden maar dat desalniettemin hun bescherming er ontoereikend bleek. Zij slagen er niet in het minst in dit aan te tonen, zoals ook eerder in de beschikking werd vastgesteld.

De opmerking ter zitting dat verzoekster in Bulgarije 7 maand heeft gewerkt maar slechts 1 keer betaald werd, strookt niet met haar eerdere verklaringen op het CGVS dat zij er slechts 1 maand heeft gewerkt, en nadien niet meer verder werkzaam was, hetgeen dan ook een logische verklaring biedt waarom zij er slechts 1 maal werd betaald. Hoe dan ook wordt op generlei wijze aangetoond dat in geval van een incorrecte betaling in Bulgarije zij dit er nergens bij de Bulgaarse autoriteiten zouden (hebben) kunnen aankaarten en aanklagen, laat staan dat enig bewijs wordt voorgelegd dat zij dit ook effectief zouden hebben gedaan of trachten te doen. Het komt verzoekster en haar man als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije toe om de middelen die het recht en hun status er bieden ten volle te benutten en uit te putten, hetgeen zij op generlei wijze aantonen, zo wordt benadrukt.

Uit hun verklaringen blijkt daarentegen dat van zodra zij konden, namelijk zij de benodigde (reis)documenten hadden, zij Bulgarije hebben verlaten, wat dus allerminst blijkt geeft van een intentie om er een leven en duurzame toekomst uit te bouwen, doch integendeel.

De Raad vestigt er voorts de aandacht op dat verzoekster en haar echtgenoot over Bulgaarse verblijfsdocumenten beschikken geldig tot 29 september 2026. Uit niets blijkt en op generlei wijze wordt aangetoond dat zij niet terug kunnen naar Bulgarije en dat zij er de aan hun status verbonden rechten en voordelen niet (langer meer) zouden kunnen laten gelden. Het argument ter zitting omtrent hun leeftijd, beide 56 jaar oud en dus zeker nog niet gepensioneerd zoals ze zelf aangeven, doet niet anders oordelen.

Dat een oom en diens zoon recent zijn omgekomen bij een ontploffing, zoals ter zitting wordt betoogd, is betreurenswaardig, maar heeft geen betrekking op de beschikking en de beoordeling daarin van de situatie in Bulgarije waar verzoekster en haar man internationale bescherming genieten. De opmerking dat verzoekster haar best doet bij de taken in het opvangcentrum niettegenstaande ze last heeft van reuma, heeft louter betrekking op de situatie hier in België, maar niet op die in Bulgarije, ten aanzien waarvan huidig beschermingsverzoek dient te worden onderzocht en beoordeeld. Bovendien wordt niet ingezien waarom zij in Bulgarije niet evenzeer haar best kan doen om er een leven uit te bouwen.

Derhalve is de argumentatie ter zitting geenszins van aard afbreuk te doen aan de in de beschikking gedane vaststellingen inzake de internationale bescherming die verzoekster, evenals haar man, geniet in Bulgarije en de vaststelling dat verzoekster het vermoeden niet weerlegt dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

6. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. Aldus kan ze niet dienstig verwijzen naar de redenen van haar vlucht uit Syrië.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in die beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS